

1.

WESSEX, 879

Ahogy belépett Wyndhurstben a nagyterembe, az összes nő abbahagyta, amit épp csinált, és rászegezte a tekintetét. Ez mindennapos dolog volt itt, otthon, bárhol. A nők önfeledten nézték. Itt, Wyndhurstben még az sem számított, hogy viking, ők pedig valamennyien szászok, márpedig ez a két nép nemigen volt meg egymás vérének kiontása nélkül.

Ezeket a nőket nem a félelem babonázta meg, bár ez a viking is képzett harcos volt, és tudott félelmetes is lenni. Nem hatalmas termetétől rettegtek, bár magasabb volt még uruknál, Lord Royce-nál is, aki maga is szép szál ember volt. Arról volt szó, hogy soha nem láttak még Selig Hardraadnál szemrevalóbb férfit.

Nemcsak a testét irigyelhetnék volna meg az északi istenek, de az arca is, akár az angyaloké. Szeme olykor sötét volt, mint a nyári vihar, máskor meg világos, akár a csillogó ezüst. Tökéletes orrvonala, kiugró pofacsontja volt, nemes ívű szemöldöke. Mint szilaj csikó sörénye, olyan volt hosszú, fekete haja. Az ajka

pedig... Ha egy nő meglátta, másra sem vágyott, csak hogy megkóstolja.

Ezek a nők megszokhatták volna pedig már a látványt, hiszen hat éve lépett először erre a földre, amikor norvégiai viking társaival erre portyázott, és majdnem meghalt. Őt azonban nem lehetett megszokni. És senki sem volt immúnis vele szemben, még az öreg Eda sem a konyhában, bár ő volt az első, aki összeszedte magát és rákiáltott a többiekre, hogy menjenek a dolgukra. És nem volt közömbös a kis Meghan sem, aki a nyitott ablaknál varrogott a többi hölgy társágában.

Meghan mindössze tizennégy éves volt, de ő is álmodozva sóhajtott, és azt kívánta, bárcsak az a viking ne kétszer annyi idős lenne, mint ő. Nem mintha ő nem érett volna már meg a házasságra. Ha szükség volt a szövetségre, akár a csecsemőket is férjhez adták. Royce-t, a bátyját azonban semmi nem kényszerítette, Selig meg a házassága révén amúgy is a rokona volt. Royce ráadásul nagyon szerette Meghant, és még sokáig nem akarta elengedni otthonról, a lány nagy megelégedésére.

A nagyterem bal oldalán a söröshordó körül elhelyezett egyik asztalnál, ahol a férfiak szoktak összegyűlni, ült Selig húga, Kristen. Általában nem tűnt föl neki, milyen hatást gyakorol a bátyja a nőkre, ám most, amikor a férfi megjelenését döbrent csönd követte, csak fölfigyelt rá. Látta, hogy a bátyja mosollyal, vagy a közelebbi ismerősöknek egy kacsintással viszonozza

a fogadtatást. Kristen szerint Selig egy kicsit túl sokat kacsingatott.

Royce figyelmét sem kerülte el a sógora bevonulása. – Meg kéne nősülnie és véget vetni a nők nyomorúságának – súgta Kristen fülébe.

– Miféle nyomorúság? A nyomorúság akkor következne be, ha valóban megnősülne. És miért is tenné, amikor két ország mindenféle korú női vetik magukat a lába elé, nem beszélve a vásárvárosokról, ahova el látogat.

– Ilyen volt Norvégiában is?

– Ilyen bizony, mindig – felelte sóhajtván az aszszony.

Royce fölnevetett, tudta, hogy Kristen egy csöppet sem bánja a bátyja hódításait, még akkor sem, ha azok az ő otthonában történnek. Annyira közel álltak egymáshoz, hogy Kristen semmiért sem haragudott a bátyjára. Royce tudta, Kristen még azt is megtette, hogy megbosszulja Selig vélt halálát, amikor azt hitte, hogy Royce unokabátyja, Alden megölte Seliget annak a portyának a során, amely a testvérpárt hat évvel korábban Wessexbe hozta.

Azokra az időkre nem szívesen gondolt vissza a házura, hiszen egy hajszál választotta el őt attól, hogy kivégeztesse a foglyokat, és így kis híján elvesztette a szerelmét is. A felesége is egyike volt a foglyoknak, bár Kristen a barátai segítségével fiúnak álcázta magát. Működött is volna az álruha, hiszen a lány majdnem akkora volt, mint a többiek, és legalább olyan magas,

ha nem magasabb, mint Royce emberei. A vikingek saját magukat árulták el azzal, hogy túl sokat óvták, babusgatták, segítették. Ezzel hívta föl magára a figyelmet a lány, és derült ki az igazság aznap, amikor Royce megkorbácsoltatta.

Ez után Kristent elválasztották a barátaitól, és ő bekerült szolgálni a házba. Royce egy darabig azt hitte, hogy a lány a többiek lotyója, hiszen mi másért is utazott volna velük? Kristen meghagyta őt ebben a hitében, még szórakoztatta is a dolog. Merészségével, nyíltságával az első pillanattól fogva vonzotta a férfit, aki pedig szenvedélyesen gyűlölte a vikingeket. Ha csak szép lett volna, Royce talán ellen tudott volna neki állni.

Royce már korábban is csatázott a vikingekkel, de a gyűlölete tizenegy éves múltra tekintett vissza. Egy falhoz láncolva végig kellett néznie, hogy a dániai vikingek megölik az apját, az egyetlen bátyját, majd megerőszakolják, és végül megölik a menyasszonyát is. Royce-t magára hagyták a szerettei holttestével, és ő is meghalt volna, ha a dánok nem állnak tovább kirabolni a Jurro-kolostort, így a barátainak hála, életben maradt.

Igen, Royce-nak minden oka megvolt rá, hogy gyűlölje az összes vikinget, és mégis szerelembe esett eggyel, és emiatt elviselte a családját is. Időről időre eljöttek látogatóba hosszú viking hajóikon. Gyakori vendég volt Selig, Kristen bátyja, aki az elmúlt hat évből hármat velük lakott.

Házasságuk első évében Selig csak azért maradt, hogy biztos legyen benne, a lánynak jól megy a sora új otthonában. Akkor télire is maradt, és nyáron, amikor a fiatalasszony szülei látogatóba jöttek, velük együtt visszatért ő is Norvégiába. A szülők azt követően nem jöttek minden évben, ám Selig igen, immár a saját új hajójával. Ilyenkor általában magával hozta az egyik vagy mindkét öccsét is.

A szomszédos asztalnál, úgy téve, hogy kis fakardját élesíti, az ötéves Alfred észrevette a nagybátyja érkezését és elé szaladt, hogy üdvözölje. Selig nevetve vette a karjába a gyereket, majd földobta magasra, szinte a mennyezetig. Kristen behunyta a szemét és sóhajtozott, de a fia boldog kacagásából tudta, biztonságban földet ért. Amikor megint odanézett, már Selig széles vállán ülve közeledett feléjük.

Kristen ölében a hároméves Thora is a karját nyújtogatta a nagybátyja felé, ő is szeretett volna repülni, és Selig örömmel teljesítette volna kérését, de Kristen eltolta a bátyja kezét, mondván: – Meg ne merd tenni, ha kedves az életed!

Selig csak nevetett a figyelmeztetésen, és kézbe vette ugyan a kislányt, de őt nem dobta a magasba. Csak föltartotta és megcsókolta a kis arcát, de olyan hangosan, hogy a cuppanást az egész nagyteremben lehetett hallani, csakúgy, mint a kislány kacagását. Ez után Selig meglövigolta az egyik padot a kislánnyal az ölében, aki egészen aprócskának tűnt a hatalmas férfi mellett. Kristen nem volt képes haragudni a bátyjára,

mert tudta, mennyire szereti a kislányát, aki nagyon hasonlított a bácsikájára.

Az egyik gyereket a király után nevezték el, erről Royce gondoskodott, a másikat egy istenről, ez Kristen kívánságára történt, és Royce nem volt tőle elragadtatva. Tény volt azonban, hogy egyik gyermek sem örökölte Kristen sötétszőke haját vagy világoskék szemét. Alfred haja barna volt, és a szeme zöld, mint az apjáé, a kis Thora pedig Kristen anyjára hasonlított, éppen úgy, mint Selig, mindkettőnek hollófekete haja volt és szürke szeme, inkább kelta kinézetűk volt, mint Brennának, semmint norvég vagy szász.

– Elintéztem, rendben van – mondta Selig mosolylyal az ajkán.

Kristen és Royce nem igényelt magyarázatot ehhez a néhány szóhoz. Két évvel korábban Selig úgy döntött, hogy itt, Wessexben szeretne letelepedni. Ő volt az apja örököse, de Garrick még nem volt olyan öreg, hogy Selig a közeljövőben örökölné a házat és a birtokát. Norvégiában Selig még mindig az apja házában lakott, de már szeretett volna egy saját házat, és el is kezdte az építkezést Wyndhurst mellett, egy Royce-tól vásárolt területen. Már egy éve kész kellett volna lennie, de akkor a szászok megint csak háborúba keveredtek a dánokkal, és Selig, mindenki megdöbbenésére (kivéve Kristent, mert ő tudta, mennyire szeret harcolni a bátyja) a sógora oldalán indult hadba.

Megsebesült, és egy időre az eszméletét is elvesztette, így nem volt ott, amikor a szászok megfutamodásra kényszerítették a dánokat. A dolog iróniája, mint

mondogatni szokta, hogy épp egy dán mentette meg az életét, biztonságos helyre vitte és bekötözte a sebeit. A férfi azt feltételezte, hogy Selig az ő seregébe tartozik, hiszen semmiképp nem nézett ki szásznak. Mivel Selig beszélte az összes északi nyelvet, így a dán is, az illető sosem tudta meg, hogy az ellenségnek segített, Selig pedig a csata vége előtt el tudott jutni a szász táborba.

A ház építésével várni kellett hát a háború végéig, és Kristen jól tudta, mennyit bosszankodott a bátyja az időjárásból eredő további késlekedések miatt, mert a telet velük töltötte. Tavasszal azonban újrakezdték az építkezést, de nem ment gyorsan, hiszen most, hogy már volt saját földje, a vetéssel is törődni kellett.

Royce a saját építőmesterét adta neki kölcsön, Lymant, és annyi rabszolgát, amennyit nélkülözni tudott. Igaz, Selig is vett fél tucatot az északi viking piacokon, noha akkor még nem is beszélt a terveiről Kristennek. A házépítés és a földművelés miatt csak férfiakat vett, és a sógorára való tekintettel egy szász sem volt közöttük. Az apja is adott neki még néhányat, mintegy áldásként a vállalkozására. Garricknek egy csöppet sem volt ellenére, hogy Selig Kristen közelében éljen, véleménye a vejéről azért nem volt annyira jó, hogy a lány biztonságát kizárólag Royce kezébe helyezze.

Kristen örült, hogy Selig annyira meg van elégedve a dolgaival. – No, mikor lesz az ünnepség? – kérdezte.

Selig fölkacagott. – Majd ha Ivarr visszatér néhány nővel, akik elkészítik.

Ivarr Selig legjobb barátja volt, ő is akkor esett fog-ságba, amikor Kristen és a többiek, őt is Kristen apja szabadította ki. Az utóbbi időben Ivarr vitte Selig hajóját északra kereskedni, amíg a nyarat Selig a hűgával töltötte.

– Asszonyt venni küldted el?

Hallva a meglepődést, Selig így védekezett: – De hiszen nem jöhetnek át hozzád, Kris, valahányszor valamit meg kell varrni vagy meleg ételt szeretnék.

Kristen nem haragudott a bátyjára. A rabszolgatartás az élet tényei közé tartozott, és sem a keresztények, sem a pogányok nem láttak semmi rosszat abban, hogy a legyőzöttekből rabszolgák lesznek. Az ő családjában is mindig voltak rabszolgák, a portyák alkalmával hozták vagy a piacokon vették őket. A férjének is voltak rabszolgái, bár azok jobbára olyan szabadok, akik nem tudtak fizetni valamely általuk elkövetett bűncselekményért. A szász törvények értelmében belőlük is rabszolga lett.

Kristen anyja hadifogoly volt és az apjához került rabszolgaként, és Kristen is Royce rabszolgája volt egy ideig, amíg az apja el nem jött, és véget nem vetett ennek. Ami azt illeti Royce már korábban eldöntötte, hogy feleségül veszi, úgyhogy nem kellett ehhez feldühödt apa és vagy száz viking a kapuknál, sem Kristen anyjának töre a férfi nyakánál.

– Hát persze, hogy nőkre is szükséged lesz, neked is meg az otthonodnak is – mondta Kristen. – De hadd

válasszak én neked. Ivarr, ahogy én ismerem, csak a csinosakat fogja választani, azzal nem törődik, tudnak-e főzni vagy varrni.

– Valóban így gondold?

Royce fölnevetett a Selig hangjában bujkáló kíváncsiság hallatán, de Kristen legszívesebben hozzávágott volna valamit a bátyjához, ha az nem az ő lányát tartotta volna az ölében még mindig. – Több nő áll a rendelkezésedre már most, mint amennyivel tudnál mit kezdeni, Selig. Azt gondolnám, a jó pénzért olyat keresel, aki meg is tudja csinálni, amit kell.

A két férfi fölkacagott, Kristen meg hozzátette:

– Azon kívül, persze.

– Reméljük, hogy az élet valamennyi területén jártasak lesznek, különben továbbra is hozzád jövök.

– Mióta vagy ilyen igényes?

Selig vállat vont, és azzal az elbűvölő mosolyával ránézett a hűgára. – Túláságosan is jól ismersz.

Ez valóban így volt. Selig minden nőt szeretett, mint ahogy őt is imádták, de valamennyiükkel ugyanúgy bánt. Nem használta ki a helyzetét egy rabszolgával szemben sem, ugyanúgy udvarolt neki, mintha szabad ember lenne. Kristennek semmi kétsége nem volt afelől, hogy azok a nők, akiket Ivarr vesz neki, egy csöppet sem bánják majd, hogy ő a gazdájuk.

– Mikorra várod Ivarrt vissza?

– Úgy volt, hogy elhajózik Birkába és Hedebybe is, így aztán két héten belül nem valószínű, hogy megjön, de lehet az egy hónap is.

Johanna Lindsey

Kristen följánlotta volna az ő házának asszonyait, hogy segítsenek a lakoma elkészítésével, de tudta, Selig meg akarja várni, amíg Ivarr és a többi embere visszatérnek, és csak akkor ünnepli majd meg az új házának elkészültét. Heten szintén Wessexben akartak letelepedni, köztük volt Kristen kedves barátja, Thorolf is. A többiek Ivarral együtt még a tél beállta előtt akartak hazamenni Norvégiába, azzal, hogy majd a következő nyáron újra eljönnek.

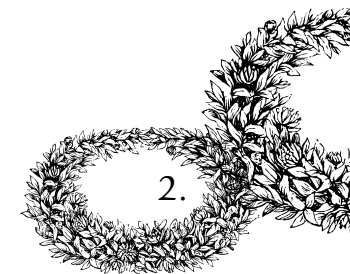
Kristen sóhajtott, mert körülnézett, és azt látta, hogy a nők még mindig nem a munkájukra figyelnek, hanem Seliget bámulják. – Látom, hogy nincs semmi dolgod, de nekem sem dolgozik senki. Nem tudsz valami háborút, ahová elküldhetné? – fordult a férjéhez.

Royce felhorkant. – Fejszével támadnál rám, ha meg merném tenni.

Ez bizony nagyon is valószínű volt. Kristen nem szerette azokat az időket, amikor a férje és a bátyja egyszerre voltak távol, hogy a dánok ellen harcoljanak.

Ezt már épp el is akarta mondani, amikor Royce egyik embere futott be. – Öt lovas közeleg, milord – mondta –, az egyikük alig él. A király zászlaja alatt jönnek.

Kristen elkomorodott, félő volt, hogy újabb háború tört ki Wessexben.

2.

Nem háború állt a küszöbön, amitől Kristen félt, hanem Alfréd király és tanácsadói egy új tervet dolgoztak ki a meglévő béke megszilárdítására. A Wyndhurstbe érkezett ötfős küldöttség Guthrum király udvarába tartott Alfréd ajánlatával. Nem támadta meg őket senki, a beteg férfi nem sebeket kapott, hanem valamitől súlyos fájdalmai voltak, és a végtagjai sem engedelmessé váltak neki.

Kristent nem érdekelték a hírek addig, míg nem gondoskodott róla, hogy a beteget ágyba fektessék, és elhívják a javasasszonyt. Ám még mielőtt vissza tudott volna menni a férjéhez, hozták a hírt, hogy a beteg meghalt, de hogy miben, azt senki nem tudta megmondani.

Az elhunyt négy társa nagyon odavolt, nem is annyira a bánattól, hiszen alig ismerték, hanem mert dugába dőlt a küldetésük, és féltek a király haragjától. Ismerve a királyt, Royce nem gondolta volna, hogy Alfréd ne értené meg a késlekedést, ha egyszer megtudja az okát, és egyszerűen kinevez majd valaki mást a szerencsétlenül járt helyére.